

Julekonsert på Fauske

Fauske blandakor holder to julekonserter lørdag kveld.

Dag Pettersen 48 13 15 23
dap@an.no

FAUSKE: Det blir en tradisjonell konsert, som åpner med "Mitt hjerte alltid vanker". Så følger "Kling no klokka" og "Det lyser i stille grender" som de tre første korbidragene som skal skape julestemning blant publikum. Den første konserten holdes i fauske

kirke kl 19, mens den andre starter kl. 23 og strekker seg ut over midnattstimen. En rekke av korets egne solister skal framføre egne bidrag og sammen med koret. John Kristian Karlson er gjesteso-

Fanger i Operaen

OSLO: En nyskrevet forestilling om Guantánamo-leiren med både hip hop og samtidssans, står på plakaten når Nordic Black Theatre gjester Operaen. I dag vises «Guantánamo - what now?» for første gang. (ANB-NTB)

Flinke. Ved Storvik oppvekstsenter kan de samtlige vers på «Et barn er født i Betlehem». Foto: Jonas Bjørkli

Julespill med innslag av improvisasjon

Plutselig var enkelte av elevene syke, og resten måtte improvisere.

Jonas Bjørkli 99 35 06 71
jbj@an.no

GILDESKÅL: Det klarte imidlertid elevene ved Storvik oppvekstsenter da de på onsdag underholdte under lysmesse i Mevik kapell. Blant annet ble de tre vise menn redusert til to.

Alle framførte sanger, fra de yngste til de eldste, og skoleelevene sto sammen om å lage julespill. Framførelsen av julespillet ble gjort til «Et barn er født i Betlehem».

– Dere er nok den skolen i hele verden som kan flest vers av den julesangen, konstaterte

en fornøyd sogneprest, Elvind Ørum. Da hadde barna spilt seg gjennom alle 11 versene på julesangen.

– Vi har øvd på dette siden november, og i perioder har vi øvd hver dag, forteller rektor Heidi Line Nikolaisen. Lysmessa er en viktig tradisjon, både for skolen og bygda.

I år, som alle år, bidro også Reipå hornmusikk med å spille julesanger til publikummet med svært ung gjennomsnittsalder. Med mange barn i kirken blir det også duket for en del gullkorn. Sogneprest Ørum hadde blant annet tatt med seg et lys, en potet og ei gulrot for å symbolisere livet på jorda.

– Hvorfor tror dere jeg har med disse tingene?

– For at du skal spise de vel var det kontante svaret fra en ung kirkegjenger. Til stor latter.

Klokkespill uten kommunal garanti

Bodø kirkelige fellesråd fikk nei i bystyret til en kommunal garanti på fire millioner.

Torgeir Grubstad 99 54 01 09
tgr@an.no

I 1996 mottok domkirken menighetsråd en testamentarisk gave på 1 million øremerket et klokkespill.

Etter å innhentet tilbud viste det seg fort at et klokkespill ville komme på det dobbelte, og siden den gang har prisen steget til 5,8 millioner.

En tvist med riksantikvaren

angående plassering utsatte en løsning, men man kom fram til et kompromiss i fjor.

I formannskapet innstilte Ap, SV, KrF og Sp på at kommunen ikke ville medvirke til bygging av klokkespill, og det ble stadfestet i bystyret.

Kirkeverge Jan Stavrum er tross avslaget optimist, og søker om DA-midler og også gaver og sponsormidler.

Egenkapitalen i klokkespillstiftelsen er i dag på 1,8 millioner.

Sammen

Viktig og dyktig. Både i «Kjøkkenheisen» og «Sluttspill» er Kristian Winther meget god.

Enakterne «Kjøkkenheisen» av Harold Pinter og «Sluttspill» av Samuel Beckett har tilsynelatende ikke noe med hverandre å gjøre. Nordland Teater har sørget for at de har det.

MO I RANA: De er to menn, de er i et sparsomt møblert, sparsomt belyst rom, og de er nervøse. Rommet er under et annet rom der det har vært restaurant, for en kjøkkenheis bringer kryptiske beskjeder. De venter på ordre. Fra hvem og om hva forblir uklart, men de er bevæpnet.

De snakker med tilkjempet morsomhet og tilkjempet ro om tilsynelatende tilforlatelige ting. Det som står i avisa, for eksempel.

Det står i programmet at de er leiemordere, men det kan man ikke umiddelbart vite. Men de venter. Nervøst. Endelig forstår vi at de venter på beskjed om hvem som er offeret de skal ekspedere i dag. Endelig kommer det vi tror er starten på aksjonen, og kanskje er det slik, men det ender fatalt.

Så forstår vi at det er nok selve livet, ditt og mitt, det handler om.

Familiedrama. De er to menn, de

Blind og lam. Karl Sundby gjør det flott i «Sluttspill» av Samuel Beckett.

er i et fattigslig rom, de er funksjonshemmede. Den eldre kan verken se eller gå, den yngre kan ikke sitte og vanskelig gå, og de er irriterte på hverandre. Stadig. Men utviser også en gjensidig avhengighet og en tilbaketrukket sympati for hverandre.

Replikkekslingen er tilsynelatende bruddstykker med en sammenheng vi knapt forstår, men det klarer og ordbruket blir kanskje ikke så vesentlig.

Det står to tønner med løkk på i rommet. Det er en mann og en kvinne opptil dem. Kanskje er de foreldrene, kanskje er de spøkelses. Underlige skapninger med basale behov som de ikke får til-

fredsstilt. Ingen får det de vil ha. Den blinde får ikke de smertestillende pillene sine, den halte får ikke friheten, og de gamle i tønne – de kunne godt hengt i horn, som i eventyret – får ikke noe. Knapt oppmerksomhet.

Det er slutt. Og igjen forstår vi at det er nok selve livet, ditt og mitt, det handler om.

Komisk og tragisk. Snålt er det, vanskelig å forstå, men ikke noe problem å la det synke inn. Som alltid henger det komiske og det tragiske sammen.

Nordland Teater har gitt publikum – og de bør bli mange – en utfordring. Tvillingforestillingen